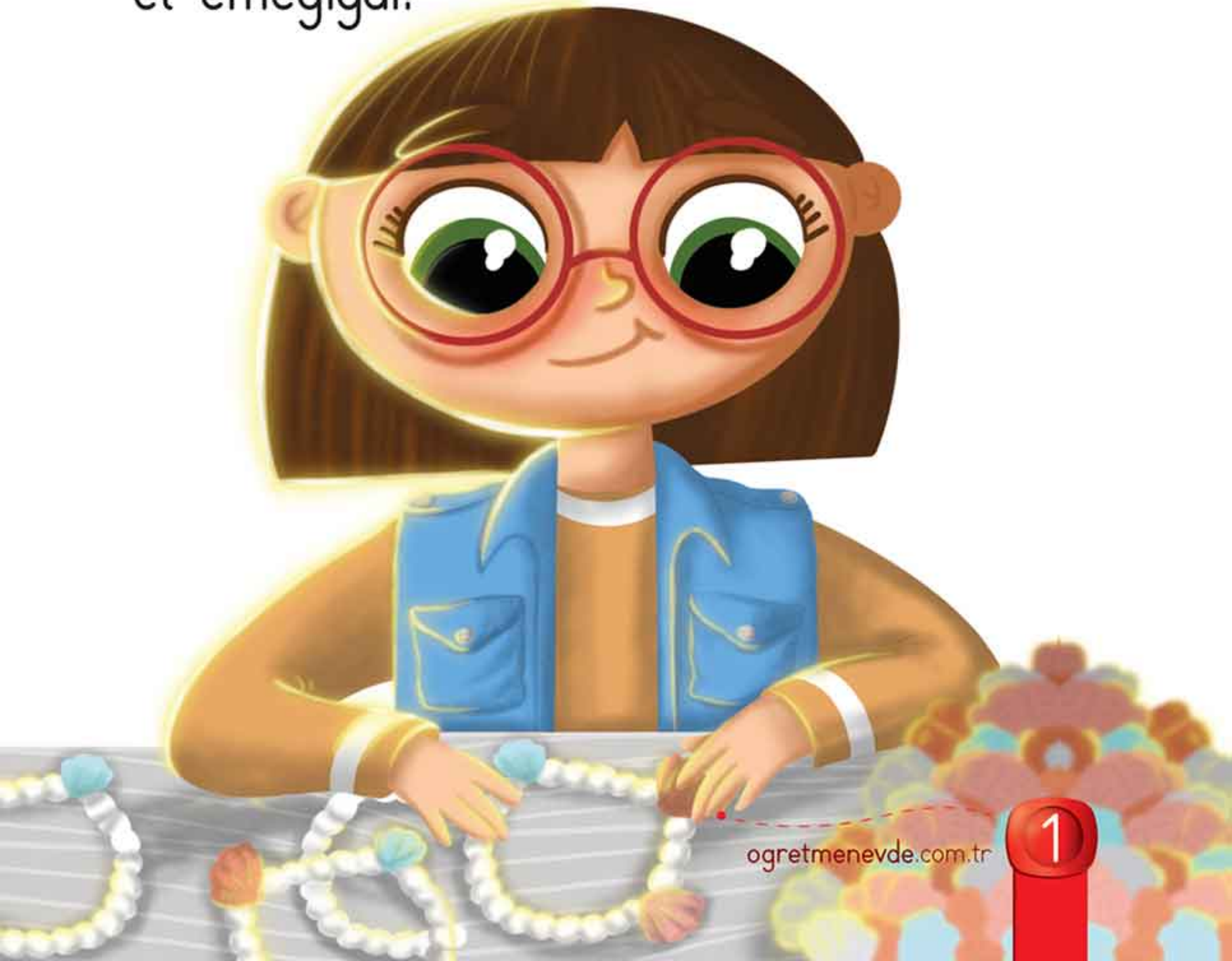

YARDIMSEVER AİLE

Bensu, annesiyle vakit geçirmeyi çok seviyordu. Annesi takı tasarımı yapıyordu. Birlikte yaz tatilinde topladıkları deniz kabuklarından kolyeler yapıyorlardı. Kolyeler tamamlanmıştı. Hepsi çok güzel olmuştu. Her biri özenle yapılmıştı ve el emeğiydi.

Kolyelerden sonra boncuklardan bileklikler yapacaklardı. Bileklikler bitince küpeler ve yüzükler hazırlayacaklardı. Tüm bunlar, lösemili bir çocuğun tedavisine yardımcı olabilmek içindi. Annesi, “Üreten Kadınlar Kulübü’ne” üyeydi. Bu kulübe

üye olan kadınlar, el işi çalışmaları, takılar, kıyafetler, yiyecekler hazırlayıp satarlar ve gelirini bağışarlardı.

Bir gün annesi telefonda teyzesiyle konuşuyordu. Bensu, konuşulanlara kulak misafiri olmuştu. Annesi:

-Tamam, elimdeki işler bitti. Gel erişte keseriz.

Paket yapar,
satışa
koyarız,
diyordu.

Telefon görüşmesi bitmişti. Bensu, büyük bir şaşkınlıkla annesine:

-Nasıl yani eriştemi mi keseceğiz?
Dedi.

Annesi gülmekten konuşamıyordu. Gözlerinden yaş gelmişti. Gözlerindeki yaşı sildi ve:

-Enişte değil kızım, erişte. Yani ev yapımı makarna, dedi.

Bensu, bu duruma alınmıştı:

-Ben daha küçüğüm ve bilmiyorum olabilirim, diyerek omuzlarını silktilti.

Annesi:

-Haklısın, nasıl yapıldığını öğrenmek ister misin, diye sordu.

Bensu, biraz önceki alınganlığını
hemencecik unutuvermişti. Annesine :

-Tabi ki isterim hem de çok!

Annesi :

-Birazdan teyzen gelecek, biz de
hazırlıklara başlayalım, dedi.

Birlikte mutfağa geçtiler. Annesi
büyükçe bir leğene un koymuştu. O
sırada kapı zili çalmıştı.

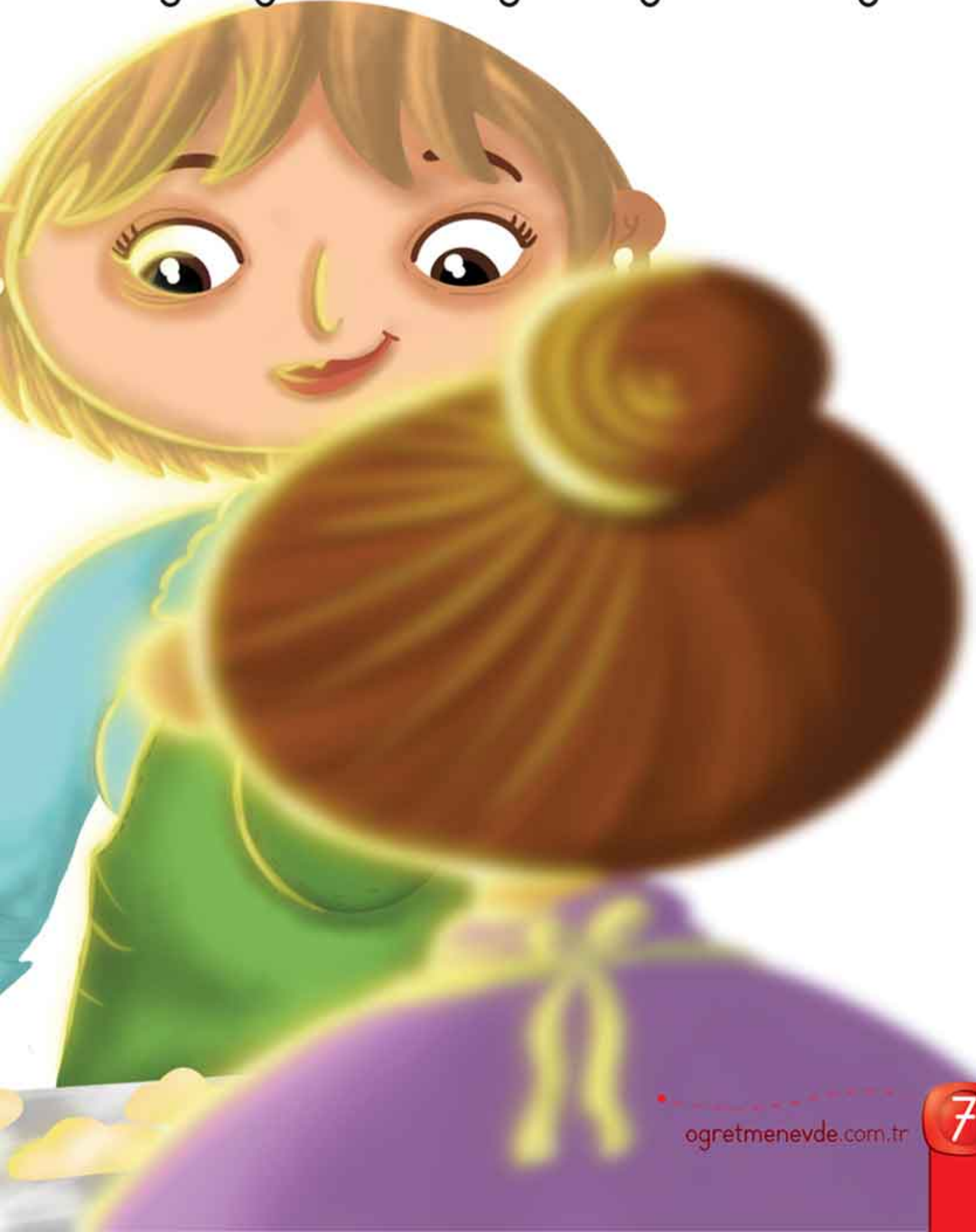
Bensu koşarak kapıyı açtı. Gelen teyzesiydi ve elinde bir sepet dolusu yumurta vardı. “Hoş geldin teyze.” diyerek teyzesini içeriye aldı. Teyzesi kümesinden topladığı yumurtalardan getirmişti. Birlikte mutfağa geçip işe koyuldular.

Annesi, unun ortasına bir havuz yapmıştı. Teyzesi, havuza yumurtaları bir bir kırmaya başladı. Sonra biraz tuz ve su katıp yoğurmaya başladı. Teyzesi hamuru hazırlamıştı.

Annesi seslendi:

-Bensu bak, şimdi hamuru küçük parçalara ayıracağız. Bunlara “beze” diyeceğiz. Sonra yufka gibi açacağız.

Teyzesi bezeleri hazırlıyordu.
Annesi ve teyzesi bezeleri yufka gibi
açmaya başladılar. Bu sırada Bensu’ya
da oklava ve sofra vermişlerdi.

Bensu, bu durumdan pek memnun kalmıştı. Annesi, yufkaları oklavayla temiz örtülerin üstüne yerleştirip üzerlerini örtüyordu.

Annesi, bu şekilde yufkaları dinlendirmiş oluyoruz, diye açıkladı. Teyzesi, yufkaları üst üste koydu ve şeritler halinde parçalara ayırdı. Ayırdığı parçaları tıklar tıklar kesmeye başladı. Bensu da teyzesinden gördüğü gibi kesmeye başladı. Sonunda kesim işlemi bitti.

Annesi, kesilen makarnaları kuruyuncaya kadar fırında bekletti. Mutfağı mis gibi makarna kokusu sarmıştı. Bensu’nun yüzü gözü un içindeydi. Hiç bu kadar eğlenmemişti. Tüm işlemlerden sonra makarnaları tartarak buzdolabı poşetlerine yerleştirdiler. Makarnalar satışa hazırdı.

Heyecanla beklenen gün gelmişti. Sabah kahvaltısını birlikte yaptıktan

sonra evden çıktılar. Pazar yerinde
teyzesiyle buluştular. Herkes,
ürünlerini yerleştirmeye başlamıştı.
Tezgâhtaki ürünlerin hepsi çok güzeldi.
Hele o örgü bebekler en güzeliydi.

Bensu, gözlerini
bebeklerden
alamıyordu.
Tam bu sırada
babası onları
ziyarete geldi. Babası:
-Bensu, istediğin
bir şey var mı?
Diye sordu.

Bensu, babasına sevgiyle baktı ve bebekleri gösterdi. Babası :

-Çorbada bizim de tuzumuz olsun, haydi! Dedi.

Bensu, babasının ne demek istediğini anlayamadı. Babacığım, “Burada çorba satılmıyor ki.” dedi. Babası gülümseyerek:

-Destek olmak istediğim için öyle söyledim.

Bensu, babasına gülümseyerek “Haydi o zaman!” dedi.

Ablasını da çağırdılar. İki tane örgü bebek aldılar.

Annesinin yanına geldiler. Babası, hayırlı işler dileyerek ayrıldı. Bensu, okullarındaki 2. sınıfların öğretmeni Meral Hanım’ı gördü. Onların tezgâhına doğru geliyordu. Bensu:

–Hoş geldiniz Meral öğretmenim, dedi.

Meral öğretmen “Hoş buldum güzel kızım.” dedi ve eriştelerden iki paket satın aldı.

Öğleden sonraya dek satışlar tamamlandı, tezgâhlar toplanmaya başlandı. Kadınlar bir araya gelmeye başladılar. Kulübün bir başkanı vardı. O kişi Serap Hanım’dı. Serap Hanım, bütün kadınlara gösterdikleri ilgi için teşekkür etti. Yeni bir yardımlaşma günü için bir araya gelmek üzere vedalaştılar.

Yorgun ama memnun eve döndüler. Babası akşam yemeğini hazırlamıştı. Onları ziyaret ettikten sonra balık almış, çorba pişerken de balık kızartmıştı. Salata da eksik değildi. Bu durum annesinin çok hoşuna gitti. Babası:

-Gün boyu siz yoruldunuz, sizi mutlu etmek benim için bir keyif, dedi. Hep birlikte afiyetle yemeklerini yediler.

